



70 éves a

2013. Böjtmás havának 17. napján

51. szám

Béke Hír

Az Angyalföldi Szent László Plébánia lapja

Nagyböjti gondolatok

Én nem voltam a Tábor hegyén,
Arcod sem láttam fényleni,
De az a kert, a Getsemani
Már elém szokott sejleni.

Olajfák hegyén nem volt béke
És jóra sem volt akarat,
S tudtam: egyedül most maradtál
Áldozat, síró fák alatt.

Nem ismerem a Diadalmast,
Csak a keresztet cipelőt,
Az ezüstpénzért eladottat,
A mégis értünk szenvedőt.

A Golgotánál térdre esve,
A világ rengését élve át,
Most szívszorongva egyre várom,
Úgy várom azt a szép csodát.

Azt a Húsvétot, azt a hajnalt,
A föltámadás reggelét:
Uram, legyél már végre győztes,
Hisz áldozatból épp elég.

Bartal Klári

A tartalomról:

Elmélkedés • Interjú • Vers •
Közös élményeink • Bér málkozóink bemutatása

Interjú Róbert atyával



Hosszú gondolkodás és több beszélgetés után azzal az ötlettel jöttünk Róbert atyához, hogy szeretnénk egy plébániai újságot indítani. Róbert atyával is beszélgettünk, végül lehetőséget kaptunk, hogy megvalósítsuk, amit megálmodtunk. Nagy örömmel és lendülettel el is indítottuk az újságot. Ennek tíz éve.

Célunk nem a tökéletesség és nem lebilincselő sztorik publikálása volt. Feladatunknak azt tekintettük, hogy a hívek kissé közelebb kerüljenek egymáshoz, egyházközségünkkhöz. Az interjúk és a közösségek bemutatása által, a programok élménybeszámolóin keresztül, szerettük volna bemutatni, hogy templomunkat nem csak téglák, hanem „élő kövek” alkotják.

Első főszerkesztőként az első interjút annak idején szintén a

Róbert atyával készítettem. Azóta rengeteg változás történt... Az újság tíz éves lett. Most újra itt vagyok és ez alkalomból készül a jubileumi lapszám riportja.

» **Kedves Róbert atya, hogyan látja az újságot és az elmúlt tíz évet?**

Nem nevetséges ma tíz éves jubileumot ünnepelni? Amikor a történelem évezredekkel számol, a geológiai korszakoknál évmilliókat emlegetünk, a kozmikus távolságnál pedig a fényévek milliárdjairól beszélünk? Akkor mi egy folyóiratot egy évtizedes fennállás után köszöntünk? Nem, egyáltalán nem visszatetsző! Tartalmilag és formai szempontból egyaránt jelentős esemény. Mondanivalóját tekintve sokoldalú, színes, minden korosztályt próbál megszólítani.

Minden számban található teológiai témájú írás, melyeknek megfogalmazása precíz, kidolgozása alapos felkészültséget tükröz, stílusa közérthető, kerüli az elvont nehézséget, unalmat. Történelmi, irodalmi, technikai kérdéseket is boncolgat. Mesék, novellák, gyermekek számára írt olvasmányok teszik élvezetessé.

Nekem különösen tetszenek benne a versek, hogy a költők röviden meg tudják fogalmazni, amit az átlag ember hosszas csűrés-csavarás, bonyolítás után összelocsog.

A riportok, interjúk sajátos szint kölcsönöznek a cikkeknek. Őszinték, lényegre törők. Érdekes egyéniségek bontakoznak ki az írásokból.

A közösségi élet eseményeit, az összeforrást is érzékelteti az újság. Ezek az írások mindig vidámságot és jókedvet tükröznek. Ezzel kapcsolatban időnként „szívesen” olvasnék egy-egy balul sikerült kirándulásról, viharba fordult sátortáborról is, amik utólag ugyanolyan nagy élményekké válnak. Sőt, véleményem szerint azt sem szégyen bevallani, ha a programok némelyike néha nem úgy sikerült, ahogy elterveztük. A hibáinkból is tanulhatunk, így kerek az élet, így teljes a kép. Nem hiányoznak az elmélkedések, liturgikus szövegek, imádságok sem. Mégis számomra úgy tűnik, mintha a közösségi programok, rendezvények, nagyobb hangsúlyt kapnának benne. Örömmel vennék több lelki programot és az azokról készült mélyebb beszámolókat is.

Nagy értéke az önállóság. A nullpontról kellett elindulni, példaképek nélkül egyéni szint adni az egész újságnak.

» **Idén lesz Róbert atya szentelésének 55. évfordulója. Miként látta/látja a papi hivatást 55 éve és most?**

Kedves, hogy a papszentelésem évfordulójával összekapcsolod az újság évfordulóját. Mi szükséges egy papi hivatás kibontakoztatásához? Timóteus története jól példázza. Kell hozzá egy vallásos családi légkör, egy édesanya, Euniké és egy imádságos lelkű nagyanya, Loisz, a családi estéken a Szentírás tanulmányozása. Sok-sok imádság, egy buzgó papi egyéniség példája, Timóteus esetében - Pál apostol életszentsége - és egy elkötelezett antiochiai keresztény közösség, amely magáénak vallja lelkipásztorát. Az én esetemben mindez megvolt. Hivatásom virágba borult. Nem fagyott el a rossz példák nyomán sem. Ma is él bennem. Talán nem lángol, de legalább pislákol.

Számomra a személy és a hivatás egy. Örömem a papi örömök, szomorúságom a papi eredménytelenségek. A buzgó hívek imája, példája serkentőleg hat. A második osztályos kis hittanosom kérdésére ma is azt válaszolnám: - „Nem Marika, nem bántam meg, hogy pap lettem.”

» **Melyek (voltak) a legkedvesebb feladatai? Mit szeretne a jövőben megvalósítani a plébánián?**



Legörömtelibb papi munkám mindig is az ifjúsági pasztoráció volt. Diákmise, templomi és iskolai hittan, ministránsok vezetése, szentségekre felkészítés. Az utóbbi években, évtizedekben, a két legkedvesebb csoportom a katekumenek (felőtt keresztelésre készülők) -, akik nyitottak, érdeklődők és minden alkalmon részt vesznek -, illetve a bibliaórák -, melyek alkalmával a Biblia legtöbb könyvét végigvettük.

Közismert, hogy a liturgiát szeretem. A keresztutak, passiók, nagyheti szertartások, felejthetetlen élmények. Örülök, hogy a kis és nagy ministránsok belső áhítata és külső példás viselkedése hitelessé teszi az istentiszteleteket.

A jövőben szeretném, ha a ministráns élet méginkább fellendülne, új tagokkal frissülne és elérnénk az önkéntes áldozatvállalás erősödését. A beosztás szerinti ministráns vállalásra gondolok és „aktív” ministránsvezetőkre, „ruhafelelősökre”. Kicsit úgy tűnik, a fiataloknak elvárásaik vannak inkább, sokszor azonban az önkéntes szerepvállalásban nem buzgólnak.

Külsőleg épül-szépül templomunk, de fontos lenne az istentiszteletekbe való aktívabb bekapcsolódás, a közös, hangos, egyöntetű éneklés, az imaszövegek együttes mondása, a templomi etiketre való figyelés. Itt a próbákat igen fontosnak érzem.

» **23 éve érkezett a Béke térre. Hogy érzi magát a plébánián? Családjának érzi-e a hívek közösségét? Mit tehetnének ezért a hívek?**

23 év nem sok egy plébánia életében. Lehet, hogy a templomba járók létszáma nem csökkent, de a kerületi új lakók egyházközséggé szervezése a papok és az eddig is buzgó „oszlop” keresztények együttes munkáján alapszik.

Igen, családomnak érzem a hívek közösségét. A pap lemond a saját családjáról, gyermekekről és a hívekért kell, hogy éljen. A buzgó hívek részéről sok pozitív visszajelzést kapok. Bizalommal fordulnak hozzám kérdéseikkel és problémáikkal is, sokszor, mint egy családban a „családfőhöz”. Ilyenkor érzem, hogy itthon vagyok. Családlátogatás, lakásszentelés, beteglátogatás során személyes kapcsolat is létrejön. Nem szeretek nemet mondani semmire papi munkámban sem.

» **Hogyan látja a plébániai közösségeket és csoportokat? Mit vár tőlük?**

Számos kisközösség, csoport és kezdeményezés van jelenleg itt a plébánián. Jó látni a lelkes szerveződések. Sajnos sokszor elég kevés résztvevő van egy-egy csoportban. Szép a havi gitáros szentségimádás is, de jó lenne még többen együtt imádkozni ezeken az alkalmakon. Akár itt, az újság hasábjain több figyelmet fordítva rájuk szélesebb körben bemutatkozhatnak, ezáltal újabb tagokra tehetnének szert.

» **Hogyan készül az áprilisi püspöki vizitációra?**

A püspöki vizitációra való készület súlyos feladatot ró az egyházközségre. Nagyon nehéz a külsőséges „kirakatrendezést”, a lombikban tengeri vihar látszatát keltő nyüzsgést, és a belső elmélyülő lelki építést, az életszentségre való törekvést összeegyeztetni. Egy-két buzgó hívó áldozatkész segítsége és a tömeg passzivitása között nagy az ellentét. Rengeteg munka és előkészület előzi meg ezt az alkalmat, megannyi feladat áll még előttünk.

» **Mi (volt) a legkedvesebb szertartása gyermekkorában és most?**



Gyermekkoromban különösen kedves volt a májusi litánia, akkor még Zuglóban, a Kassai téren. Délutánonként különös szorgalommal készítettem a házi feladatom, hogy időben készen legyen minden. Ezeken az alkalmakon sokszor 20-30 ministráns is részt vett. Nagy, ünnepélyes bevonulást követően körbeálltuk az Oltárt, fáklyások, gyertyások, füstölősök és ceremonárok. Szombatonként prédikációt is hallgathattunk. Abban az időben -, az ötvenes években -, tilosak voltak az esti misék, még vasárnap is. A litániát követően a plébánián általában pingpongversenyt rendeztünk, természetesen zárt ajtók mögött.

Az akkori ministránsok soraiból papi hivatások is származtak. Ruppert Józsi (Ruppert József atya - Rómában a Piarista Rend képviselője) is ezekre a litániákra vezeti vissza hivatásának gyökerét.

Ma leginkább a nagyheti szertartások állnak közel a szívemhez. Itt a templomban a ministránsok is

minden évben szépen elpróbálják, és a szertartásokon ünnepélyesen, lélekemelő hangulatban teljesítik szolgálatukat.

» **Róbert atya hova vezeti vissza hivatását?**

Hivatásom egyik kiindulópontja egy nagyszombati alkalomból eredeztethető. Félóránkénti beosztással egésznapi szentségimádás volt. Ministránként vállaltam félóra

szentségimádást, de elfelejtettek leváltani. A félórás imádságból egyórás imádság lett. A csodálatosan díszített szent sírnál, a hatvan cserépyi gyönyörű rózsaszín hortenzia fölött, a gyertyák fényében a teljes díszében pompázó Oltáriszentségnél nagyon bensőséges imáorát töltöttem el. Sámuel esetéhez hasonlítanám. (- „Sámuel, Sámuel!” Sámuel pedig így felelt: - „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.” 1Sám 3,10) Ez középiskolás koromban történt. Ekkor kezdtem el a hivatással jobban foglalkozni.

A hivatásom megerősödésében sokat köszönhetek papi eszményképeknek. Hittanárom, a regnumi papok, piarista tanáraink, a Kassai téri templom papjai mind pozitívan mozdították elő hivatásom megerősödését. Álomban mindig ifjúsági lelkipásztor akartam lenni, a regnumi atyák voltak eszményképeim.

Annak idején a szemináriumi jelentkezésemkor a bizottság előtt minden jelöltnek szavalni kellett, igazolandó, hogy nem beszédhibás-e. Legkedvesebb versemet, Arany János Epilógusát szavaltam. Azzal kezdtem, hogy „Az életet már megjártam. ... Nem azt adott, amit vártam...” A püspök, aki felvett, a bajsza alatt így mormogott: „No fiam, most kezdted az életet. Miért mondd, hogy már megjártad?”

Ma már hitelesebben és átéltebben tudnám ennek a versnek a szövegébe beleélni magamat.

Visszagondolva mindenért hálás vagyok Istennek, különösen az életemért, a hivatásomért és a plébániámért. Sík Sándor - Te Deum című verse jut eszembe erről:

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem féltém a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek
lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem

a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! -
hála legyen, Uram!
hála legyen!

» **Köszönöm a beszélgetést. További szép éveket kívánok a Béke téren!**

Mayer Diána

Elmélkedés

Egy kis humor bevezetéképpen az utána jövő elmélkedéshez:

Volt egyszer egy fogadó, melyet Ezüst Csillagnak hívtak. A tulajdonos minden tőle telhetőt elkövetett, hogy minél több vendéget csábítván nyereségessé tegye vállalkozását: a szállás kényelmes volt, a kiszolgálás szívélyes, és az árak elfogadhatók, de mindhiába. Kétségbeesésében elhatározta, hogy kikéri egy bölcs tanácsát. Miután a bölcs végighallgatta bánatos történetét, azt javasolta, hogy változtassa meg a fogadó nevét.

- Az lehetetlen - mondta a fogadós. - Nemzedékek óta Ezüst Csillag a neve, mindig is így ismerték az egész vidéken.

- Nem - állította a bölcs határozottan -, mostantól fogva Öt Harangnak fogod hívni, a bejárat fölé pedig felakasztasz hat harangot.

- Hat harangot? Ez aztán az abszurdum. Ugyan már minek tenném?

- Csak próbáld ki, és meglátod - mosolygott a bölcs.

Nos, a fogadós megpróbálta. És a következőket tapasztalta. Aki csak elment a fogadója mellett, mind betért, hogy felhívja egy hibára a figyelmét, gondolván, hogy előtte még senki más sem vette észre. Bent azután kellemesen érintette őket a szívélyes kiszolgálás, és ottmaradtak egy kis felüdülésre, megadván ezzel a fogadósnak azt az anyagi sikert, amit korábban mindhiába keresett. Kevés dolog van, amiben nagyobb örömeinket leljük, mint a mások hibáinak kijavításában."

„Ki vagyok én”

Mindenki keresi ÖNMAGÁT. Amikor azonban erről gondolkodunk, a kérdést úgy tesszük fel: „ki szeret engem” - „kit szeressek” - kiért, miért éljek? Talán a „ki vagyok én” kérdésnél még mélyebbről fakad a sokszor lelkünk mélyéből felsíró kérdés:

Szeretem a hamvazószerdai rítus hagyományos szövegét: „Emlékezz ember, hogy porból vagy és porrá leszel!” Különösen azóta, amikor egyszer az USA-ban vettem részt a hamvazkodásban, és a sor végére beesett egy kicsit elkéső férfi, és amikor a pap mondta: Emlékezz ember, hogy porból vagy és porrá leszel.... még egy kicsit lihegve, nem a hagyományos módon, hanem nagyon sajátosan válaszolt: OKÉ, Atya! OKÉ!

Ez az esemény gondolom nem csak engem, hanem többeket is szembesített azzal, hogy nem, egyáltalán nem érzem oké-nak a szétporladást, a pusztulást, a halált, a szenvedést. Nem csodálom, hogy sok helyen a liturgiában megengedett, másik szövegvariánst használják, ami „csak” megtérésre hív, de nem szembesít a halállal, a porszemnyi lét kiszolgáltatottságával.

II. János Pál pápa élete-, tanítása és halála egyetlen nagy tanúságtétel volt az Élet Örömhíréről, s küzdelem a halál civilizációjával szemben. Az Ő haldoklását a médián kísérő milliók nem hiábavaló pusztulásnak, hanem az örök Élet-re mutató szeretetnek értelmezték, tapasztalták.

Ehhez hasonlóan, lélegzetet elállító hír volt mindenki, még a világ hatalmasai számára is Benedek pápa vallomása, hogy erői megfogyatkoztak, és hátra lévő

idejében visszavonultan, imájával szolgálja Istenét és Isten népét, - és nagy csend lett az évek óta mindenről fröcsögő világhálón. A pápa indoka és ereje ehhez a szuverén benső döntéshez - az Egyház Krisztusé - azt is kimondta ugyanakkor, hogy ember, te pedig Istené vagy!!! Isten pedig Szeretet.

Az elmúlt időszakban megrendített az a felismerés, hogy nem pusztán egy számomra kedves Taizé-i ének, nem csupán a nagycsütörtöki lábmosást kísérő himnusz az „Ubi caritas et amor Deus ibi est” - azaz ahol a szeretet és jóakarát, ott az Isten - hanem kinyilatkoztatás.

Ha ezt komolyan veszem, és így járok-kelek nyitott szemmel a világban, akkor hihetetlenül sokszor és sokféleképpen találkozom Istennel, aki Szeretet. A gyermekére mosolygó édesanyjában, az idősnek helyét átadó fiatalban, - egy-egy szinte észrevétlen, kedves gesztusban, egy-egy jó szóban.... jóakarátban.

Lehet nagybőjti jó feltételem, úgy járn-kelni, hogy észrevegyem a Szeretet-Isten jelenlétét a szeretet-morzsákban. S persze keresni kell, mert bensőm a szeretésre, a jóra van teremtve, beállítva, tehát azt tekinti magától értetődőnek. De szükségünk van a belátásra, hogy életünknek ez a gyökere csak akkor hajt ki, ha nem hagyom magára, ápolom.

Fontos, hogy magamban és magam körül is, tisztelettel fedezzem fel, és alakítsam ki a szeretet, szeretetvágy világot teremtő, mozgató, fenntartó Erő, megnyilvánulásait.

Sztrlich Ágnes SSS

(Szociális Testvérek Társasága)

Szentelek élete

Boldog Salkaházi Sára Testvér

Sára (eredeti nevén: Schalkház Sára) 1899. május 11-én született Kassán. Iskoláit a tanítónői diploma megszerzéséig Kassán végezte. Fiús temperamentumú, határozott fellépésű, erős akaratú gyermek volt Sára, többnyire a fiúk játékaiba (pl. háborúsdí) kapcsolódott be szívesen.

Egyik iskolatársa s egyben barátnője mókás természetűnek, szellemes tréfacsinálónak ismerte, de megemlíti mélyen érző szociális lelkületét, hűséges, kitartó természetét is.

Egy esztendeig működik tanítónőként, majd (miután Kassát a Trianoni diktátum elcsatolta az anyaországtól) a csehek által követelt hűségeskü megtagadása miatt elhagyja a pályát. Megtanulja a könyvkötészetet, dolgozik húga kalapüzletében, 1919-től kezdve írogat különböző felvidéki magyar lapokba. Még ez évben újságírói igazolványt is szerez.

Szülővárosa közéletében élénken részt vesz, tárcáiban, novelláiban frissen reagál az eseményekre. Hamar elsajátítja azt a (századfordulón egyébként is divatos) szimbolikus kifejezőmódot, amellyel a kisebbségbe kényszerített magyarság sanyarú sorsát megrajzolhatja. 1926-ban jelenik meg első novelláskötete Fekete furulya címmel. Közben éli a művészek, újságírók könnyed, mozgékony - de egyáltalán nem a mai értelemben vett - nagyvilági életét. „Önállóság, cigaretta, kávéház,

csavargás a nagyvilágban hajadonfótt, zsebregdelt kézzel, friss vacsora egy kis kocsmában, cigányzene..." - írja naplójában korábbi életmódjáról.

1922-23-ban néhány hónapig eljegyzett menyasszony. Völegényét, mint édesanyja egyik ingyenes diákját ismerte meg, aki később gazdatisztnak tanult. Sára hamarosan ráeszmél arra, hogy a vidéki gazdatisztné élete nem az ő örökmozgó, szuverén egyéniségének való, és visszaküldi a jegygyűrűt. Mindemellett már jelentkezik a szívében egy belső, hívó hang is, az éledező hivatásé...

A hivatásért való harc éppen tíz évig tartott Sára testvér életében.

1927-ben ismerkedik meg a Kassán letelepedő szociális testvérekkel. 1928-ban elvégzi az általuk szervezett szociális és népjóléti tanfolyamot, és lélekben egyre közelebb kerül a Társaság szelleméhez.

1929-ben elfogadják jelentkezését a Szociális Testvérek Társaságába. Februárban megkezdheti a noviciátust a szegvári házban. A fogadalomtétel előtti hónapokat már Kassán tölti, ahol a karitás szervezésének munkája várja. Első fogadalmát 1930 pünkösdjén teszi le Szegváron. Jelmondata egyetlen szó: „Alleluja!”

1932 őszén áthelyezik Komáromba, ahol a karitászmunkáirányítja, emellett gyermekkönyvháza felügyel, heti huszonhat órában hitoktat, szerkeszti a Katholikus Nő című folyóiratot, kegytárgyüzletet vezet, felügyel a szegények menházában, családokat látogat. 1934-től megbízzák a szlovenszói magyar nők szervezésével. Eszterházy Lujzával létrehozzák a Katholikus Nőszövetséget -, Sára 1937-ig a mozgalom országos vezetője. Állandó levelezésben áll nyolcvan egyesületi vezetővel, kurzusokat szervez, beutazza a Felvidék és Kárpátalja városait, előadásokat tart a katolikus lányoknak és asszonyoknak.

1934-ben - igen kimerült állapotban visszahelyezik Kassára, túlfáradása miatt ez évben nem tehet fogadalmat. A fogadalom nélküli évben semmit sem változtat fogadalmas életvitelén. Ekkor támad benne először komoly vágy a missziós tevékenység iránt. Teljes hűségben és alázatban végzi tovább munkáját. Rendületlenül helytáll a leányifjúság szervezésében, előadó körútjainak témája a keresztény házasságra való felkészítés. Ebben az időben érlelődik meg benne az Isteni Jegyessele való állandó, bensőséges együttlét kegyelme. „Egyetlen boldogság az Úristené lenni, de ez azután olyan boldogság, hogy emellett eltörpül minden” - írja barátnőjének.

1937 augusztusában végleg elhagyja Kassát, és Budapestre költözik, magyar állampolgárságot kér, hogy Brazíliába utazhasson misszióba. Egy év alatt tizenkilencféle munkaterületen találjuk.

1938-ban a Katholikus Háziasszonyok Országos Szövetségében dolgozik, majd a háztartási alkalmazottakkal foglalkozik az ún. Zita-körökben.

Időközben a második világháború szomorú fejleményei miatt lehetetlenné vált a brazíliai misszióba utazás. „Már nem kérem azt se, hogy kijuthassak Brazíliába, csak azt kérem, hogy szentül élhessek, szentül szolgálhassam Isten” - írja naplójában.

Az elvett területek átmeneti visszacsatolása idején - 1938-39-ig - Sára testvér újra a Felvidéken szolgál, mint a szepesi, kassai, 1939-41-ig a técsői majd a rahói járás szociális előadója. 1939-ben a Katholikus Női Szociális Képzőben is tanít.

1940 pünkösdjén leteheti örökfogadalmát. Új jelmondata: „Alleluja! Ecce ego, mitteme!” (Íme itt vagyok, engem küldj!) Nevét 1942-ben - amikor a németbarátság következtében sokan visszaveszik eredeti német nevüket- tudatosan Salkaházira magyarosíttatja.

Slachta Margit és a Szociális Testvérek Társasága minden eszközzel küzd az országot elárasztó nemzetiszocialista mótely ellen. Ez komoly veszélyekkel jár, amit a testvérek tudatosan vállalnak. Sára testvér 1940 áprilisában így ír naplójában: „...a kínzástól ne féljek, az apró testi gyengeségeket fogadjam szívesen, a halálnak örüljek”.

1941 februárjától a Katholikus Dolgozó Nők és Leányok Szövetségének országos vezetője és a mozgalom lapjának szerkesztője. Három évig dolgozik itt, ez idő alatt öt új otthont alapít közel háromszáz férőhellyel. Elkezd az első magyar Munkásnő Főiskola építését. Állandóan utazgat, tanulmányi és lelkinapokat tart, gyűléseket szervez. Az újság vezércikkeiben határozott katolikus ideológiai programot ad az elpogányosodott, fasizálódó közszellem ellenében. Egyre jobban ég benne a vágy, hogy felajánlhassa életét „azon esetre, ha Egyházüldözés, a Társaság és a testvérek üldöztetése következne be”. Az engedélyt megkapja, és az életfelajánlás - teljes titoktartással - a központi és a kerületi elöljáró jelenlétében 1943 szeptember végén vagy október elején megtörténik a budapesti anyaház Szentlélek kápolnájában.

„... ó legteljesebb Sentháromság, én ma a Társaság és a Testvérek iránti hála-ból és szeretetből fölajánlom magam, mint a Társaság áldozatát! - azon esetre, ha egyházüldözés, a Társaság és a Testvérek üldöztetése következne be... Fogadd el az én haláloamat minden fájdalommal együtt váltságul a testvérek - különösen az öregek, betegek és gyengék életéért, és bűnös, nyomorult életem fejében kíméld meg az ő életüket és kíméld meg őket a megkínóztatástól, fenyegetésektől, főként pedig a hűtlenségtől: Irántad, az Egyház, a hivatás és a Társaság iránt.”

A szociális testvérek kivették részüket az üldözöttek - nem kis bátorságot igénylő - menekítéséből. Mintegy ezer ember köszönheti nekik az életét, közülük közel száz személy szerint Sára testvérnek. A Társaság összes budapesti és vidéki háza tele volt hamis papírokkal felszerelt bújtatottakkal.

1944. december 27-én a nyilasok körülrzártak a Bokréta utcai munkásnőotthont, amely Sára testvér vezetése alatt állt. Zsidók után kutattak, s négy gyanús személyt, valamint Bernovits Vilma hitoktatót őrizetbe vették. Sára testvér éppen nem tartózkodott a házban, csak végszóra érkezett meg. Kikerülhette volna a letartóztatást, de nem tette meg. Mint az otthon felelős vezetőjét, őt is elhurcolták, s egy szemtanú szerint még aznap este mind a hatukat - mezítelenre vetkőztetve - a jeges Dunába lötték. A kivégzés előtti percben Sára testvér gyilkosai felé fordulva letérdelt, és égre emelt tekintettel nagy keresztet vetett magára.

Isten elfogadta életfelajánlását, életáldozata betejesedett. Az antifasiszta és zsidómentő akciókban kockázatokat vállaló szociális testvérek közül rajta kívül senkinek nem esett bántódása, a világháború pusztításai következtében egyetlen testvér sem vesztette életét.

Ima:Kérjük az Urat: Uram, Sára testvér megértette a Te hívásodat, és meghar-

colta a jó harcot emberi adottságaival, hogy egyre teljesebben egyesülhessen Veled. Kérünk, érints meg bennünket is, hogy mi is keressünk Téged, hogy megtaláljunk, és a Te akaratodhoz minél jobban alakuljunk, hogy mi is valóban boldog emberekké válhassunk!

Kérjük Sárát: Sára testvér, járj közben értem, hogy én is teljes szívemből tudjam szeretni és szolgálni az Istent és a rám bízottakat!

Lélekemelő

Böjti idő, böjt, lelki megtisztulás, bűnbánat, gyónás

Mi az a böjt, miért, miről kell lemondani? Miért kell hibát keresni magunkban? Vagy hogyan kell hibát keresni magunkban? Mi a lényege a böjti időnek? „Stílszerűen” Böjte Csaba gondolataival fényesedjünk:

A Jóisten elé állnak az emberek és mutatják a kezüket: „A te kezedhez vér tapad, gyilkos vagy, ne lássalak!” Jön a másik, azt mondja az Úr: „A te kezedhez arany tapad, tolvaj vagy, ne lássalak!” Jön a következő, és azt mondja: „Nézd Uram, az én kezem tiszta!” Az Úr belenéz, és azt mondja: „Tiszta, tiszta, de üres, te is menj előlem!”

Nem elég nem követni el hibákat, hanem nagyon tudatosan kell törekednünk arra, hogy ne legyünk meddő fák, teremjük meg a magunk gyümölcsseit.

Vannak, akik hasonlítanak az olyan autóvezetőhöz, aki az erős, gyors autón maximum a harmadik sebességgel halad, és soha nem használja a negyedik, ötödik fokozatot.

Sok ember, mint egy-egy erős mozdony száguld a síneken egymaga, pedig sok-sok vagon tudna húzni könnyedén. Léte, munkája, száguldása értelmet nyerne, ha vagonokat vállalna, húzna, erejéhez mérten leterhelve robogna a cél felé. Biztosra veszem, hogy komoly keserűséget jelenthet a túlvilágon majd felismerni, hogy Isten általam egy hegyet akart elmozdítani, és én a kicsinyhitűségem, a gyengeségem, a lustaságom miatt egy buckát lapátoltgattam.

Isten nem végzett fércmunkát: nagyon jól összerakott minket, képesek vagyunk arra, hogy a terheléseket erőben, egészségben elbírjuk, hegyeket mozgassunk.

Hogy kinek mikor fogy el az üzemanyaga, mire van ereje, azt én nem tudom, s most bocsánat, hogy ilyen komoly témánál tréfálkozom, de erről eszembe jut egy vicc: A szőke nő és a barna nő utazik az autóban. Egyszer a kocsi megáll. A szőke nő kérdezi a barnát: „Miért álltunk meg?” A barna feleli: „Mert kifogyott az üzemanyag.” Erre a szőke nő: „Te milyen okos vagy, hogy észrevetted! Én hajtottam volna tovább!”

Mindenkinek magának kell figyelnie arra, hogy Isten mit kér tőle. Ezt kívülről nem lehet megmondani. Állandóan kutatni kell Isten akaratát imáinkban kérdezni Őt, Elé tárni vágyainkat, félelmeinket, figyelni, milyen érzések kavarnak bennünk, és ha őszintén keressük, előbb-utóbb biztosan megkapjuk a választ. Isten nem hagy magunkra, ha Hozzá fordulunk.

A legtöbb embert nem az a veszély fenyegeti, hogy túlterheli önmagát, inkább takaréklángra állított emberek sokaságát látom a világban, vagy olyan embe-

reket, akik folyamatosan „pörögnek, száguldanak” ugyan, de nincsenek vagonok mögöttük, vagy a cél, amely felé robognak értelmetlen, mulandó megkérdőjelezhető, szánalomra méltó...

Ha tornázunk, izmaink nem elválnak a sok erőfeszítéstől, edzéstől, hanem megerősödnek, egyre több terhelést bírnak. Ha valaki nem használja az izmait, fokozatosan elrohadnak. A fizikai erőfeszítés megerősít minket. Fordítva működik ez, mint az autóban, ahol minél többet megyünk, egyre kevesebb az üzemanyag.

Ez a szellemi képességeinkkel is így van. Mindig kicsiben kell kezdeni. Isten a világnak kis morzsáját rakja a kezünkbe, azt kell nagy szeretettel formálnunk, „újrateregetnünk”. Majd Isten buzgóságunkat látva, alzatos erőfeszítéseinket értékelve, mind nagyobb feladatokat helyez elénk. „Jól van derék és hú szolgál! A kicsiben hú voltál, sokat bízok rád.” (Mt 25,21.)

Szívesebben halok meg Isten országának építése közben, munkától elfáradtan, mint a tunyaságban elrohadva. Istenben bízó és Isten akaratát kutató lélekkel nézzük meg, nincs e még egy negyedik, ötödik sebesség, és próbáljuk a kapcsolókat úgy használni, hogy biztonságos legyen, de dinamikus is.

Azt mondják, ha a Gonosz lélek nem tud valakit rosszra csábítani, a jó eltűzésére veszi rá. Hajszolja, és a kifáradt, kizsigerelt ember könnyen hoz rossz döntéseket. Az embernek tudatában kell lennie annak, hogy hol vannak az ő határai. Tudatában kell lennie annak is, hogy ezeket a határokat az Isten erejével, bölcsességével ki tudja tágítani.

Böjte Csaba OFM

*Erőt kértem az Úrtól,
s Ő nehézséget adott, melyeken megedződtem.
Bölcsességért imádkoztam,
és Ő problémákat adott, melyeket megtanultam megoldani.
Előmenetelt óhajtottam,
gondolkodó agyat és testi erőt kaptam, hogy dolgozzam.
Bátorságot kértem,
és Isten veszélyeket adott, melyeket legyőztem.
Szeretetre vágytam,
és kaptam az Úrtól bajba jutott embereket, hogy segítsék rajtuk.
Kegyes jóindulata helyett,
alkalmakat kaptam a jóra.
Semmit nem kaptam, amit kértem,
és mindent megkaptam, amire szükségem volt.
Imádságom meghallgatásra talált.*

(Ismeretlen szerző)

Közös élményeink

Kedves Olvasó! Ezt a rovatot nem azért szerkesztjük az újságunkba, hogy megörökítsük az utókornak programjaink megvalósulását, hiszen aki ott volt, mindent tud róla. Azt sem szolgálja, hogy ki-ki a beszámolójával irodalmi képességeit fitogtassa, inkább azért szeretnénk megjeleníteni, hogy kedvet kapjanak azok a kedves testvéreink is az ilyen jellegű szabadidős programokhoz, akik eddig még nem vettek részt rajta. Miért nem? Vagy mert nem mertek, vagy mert nem tudták, vagy mert nem hívták őket személyesen. Ez most lehetőség és alkalom arra, hogy minden kedves olvasónk érezze megszólítva, „meghívva” magát a jövőben szerveződő programokra.

A rendszeres résztvevők családok, gyerekek és felnőttek, fiatalok, idősek, egyedülállók, párok... senki ne érezze, hogy nem illik bele a társaságba. A közös élmények, a szép természet, a friss levegő, a vicces esetek, a nehézségek legyőzése, a kalandok, az emberi – testvéri kapcsolatok lehetősége felejthetetlen élménnyel gazdagítják mindazokat, akik eljönnek és megajándékozzák jelenlétükkel a többieket. Néha jólesik egy kis kikapcsolódás, egy kis szabadidős tevékenység, egy pár elgondolkodtató, lélekemelő esemény – hagyjuk hát magunk mögött a munkát, a háztartást, a feladatok sokaságát, és adjuk egy esélyt a testvéri közösség örömteli megélésére.

Nov. 19.

Erzsébet nap

Ezen a napon készítik fel papjaink a betegek szentségére azokat, akik erre a szentségre igényt tartanak. Talán a köztudatban ez a szentség a legkevésbé tisztázott, és felvehető szentség a hívek részére. A betegek szentsége nem az „utolsó kenet”, ahogy azt az elmúlt évszázadok ránk hagyták. A betegek szentsége egy élő erőforrás ahhoz, hogy a testünk gyengeségeit, kopását, betegségeit az Úr elé emeljük, az ő kegyelmeit kérve az Ő akaratának beteljesedéséhez: gyógyulás, erő, felajánlás... Nem csak időseknek adhat kegyelmeket!

Fiataljaink és idős testvérink nagy szeretettel és immár nem kis rutinnal készültek az Erzsébet napra, melynek során a karitás védőszentjének ünnepén az időseket és rászorulókat ajándékozzuk meg egy kis műsorral és egy kellemes agapéval.

- » Zenei előadás (Tóth Zsuzska zongora, Tóth Sebestyén hegedű).
- » Rövid jelenet: Optikus (szereplők: Dénes Péter, Dénes Vilmos, Törék Eszter, Jantó Tímea, Tóth Zsuzska, Tóth Sebestyén).
- » Óvodás hittanosok: ének (gitáron kísérte, és betanította: Czinegéné Vida Magdolna)
- » Csuhan Erzsike a karitás vezetője köszöntötte a jelenlévőket, és koordinálta a rendezvényt.
- » Az agapé szervezésében Boós Klári néni és a nyugdíjas klub jeleskedett finom süteményekkel, italokkal, és meleg, szeretetteli fogadással.

November 1.

Halottak napja

A halottak napja (latinul Commemoratio omnium fidelium defunctorum) keresztény ünnep. A katolikusok november 2-án tartják, a szenvedő Egyház (ecclesiapatiens) ünnepe, a Mindenszentek főünnepét követő ünnepnap. Ezen a napon sokan gyertyát, mécses gyújtanak elhunyt szeretteik emlékére, és felkeresik a temetőben hozzátartozóik sírját. Magyarországon a halottak napja fokozatosan vált a katolikus egyház ünnepnapjából - általános felekezeteiktől független - az elhunytakról való megemlékezés napjává.

Templomunkban valóban felemelő élmény a szertartás. Idén az idő is szomorú volt ezen a napon, nem csak emlékeink tették azzá, hiányzó szeretteinkre gondolva. Így a szokásos mécses-gyújtás, és templom előtti szertartás a templomban volt megtartva. Ez sem okozott csalódást, szeretett atyáink valódi ceremóniamesterek, s a kórusunk is segített a lelkeség megélésében. Lelkünk valóban felmelegedett a szép szertartás hatására, elhunyt szeretteink lelki üdvéért.

Adventi

koszorúkészítés:

Ki tudja már, hány éves hagyomány a közös adventi koszorúkészítés plébániánkon. S ez nem valami kézműves szakkör, hanem valódi jócselekedet. A koszorú a hívek számára készülnek, akik megvásárolhatják, otthonaikban az eredeti egyházi szimbólumokat hordozó koszorú mellett várakozhatnak a karácsony eljövételére.

A bevétel pedig azoknak az élelmiszer-csomagoknak a beszerzésében jelent segítséget, amelyeket karácsonykor oszt ki a karitászcsoportunk. Idén 80.000 Ft-tal járultak hozzá - a kedves hívek az anyagi támogatásukkal, a fiataljaink pedig a munkájukkal -ily módon az adományhoz.

Idén nagyon megható volt a fiatalok lelkesedése, mivel munkanapra esett advent első szombatja, amikor készültek a koszorúk. (120 db.) Délutánra tettük a foglalkozást, és mégis sokan eljöttek, hiába a hosszú hét, nem sajnálták idejüket, fáradságukat. Köszönet mindenkinek!!!!

Kiló akció

Fiataljaink nagy lelkesedéssel kapcsolódnak be a Máltai Szeretetszolgálat kiló-akciójába, ahol egy élelmiszer-áruházban „koldulnak” rászorulóknak számára élelmiszeradományokat. Idén is több csoportban vettek részt plébániánk fiataljai ezen a lehetőségen. Több mázsa élelmiszert hoztak el, amelyek szintén a karácsonyi csomagokat gazdagították. Enélkül a segítség nélkül nem lett volna olyan gazdag a csomag, mint amilyen lett, ez a sok munka és fáradság tette széppé sok testvérünk karácsonyi ünnepét.

Adventi gyertyagyűjtás

Az öröm gyertyát (rózsaszín) együtt gyújtotta meg a Szt. László kórus egy kis irodalmi est keretében, így készülve lelkiekben is a karácsonyi ünnepre.

Kézműveskedés gyermekeknek adventi időben

Lehetőség van a plébánián a gyermekek és fiatalok számára az adventben ajándék-készítésre. Erre az alkalomra már évek óta meghívunk egy nagyon ügyes óvó nényt, aki nagyszerű, látványos, de mégis olcsón kihozható ajándékokkal készül. Idén sok papírból készíthető ünnepi dísz, ajándék készült. Anyukák, apukák, gyerekek együtt ügyeskedtek. Igazán idilli volt a hangulat, mint ahogy elképzeljük, hogy az angyalok készülődnek a mennyben ajándékokkal a gyermekek számára.

Karitás karácsony

Ezt az alkalmat a karitás munkacsoport szervezi. Szeretnénk a plébániánk területén élő nehéz körülmények között élő testvéreinknek egy kis meghitt ünnepelkedni. A program egy kis műsorral kezdődik, majd a munkatársak kiosztják a már előre – a fiatalok és karitásztalok segítségével - összeállított élelmiszer-csomagokat. Idén 120 csomagot tudtunk átadni. Hála köszönet a karitás csoport tagjaitól mindazoknak, akik adományukkal, munkájukkal, autójukkal, imáikkal lehetővé tették, hogy ez az alkalom megvalósuljon, és a csomagok eljussanak a címzettekhez, a lelkület pedig a szívekhez.

A műsorban gyermekek adtak elő:

- » Tóth Zsuzska felolvasott egy novellát
- » Tóth Sebestyén hegedű
- » Bata Botond klarinét
- » Bata Barna majdnem zongorázott (sajnos technikai okok miatt nem tudtuk elővarázsolni a zongorát a szekrényből, de dicséretére váljon, alázattal fogadta Barnus a helyzetet, pedig nagyon sokat készült!!!!)

A karitásztalok nagyon köszönik mindenkinek a segítségét,

Kórházlátogatás, ajándékozás, ének Szenteste

Plébániánk egy kis csapata, családok, gyerekek, fiatalok december 24-én az Uzsoki kórház „elfekvő” részlegébe mennek be látogatni, hogy a betegeknek egy kis ünnepi hangulatot varázsoljanak. Ezekben a kórházakban olyan betegek fekszenek, akiknek nincs hova hazamenni, nincs család, aki várja őket ezen a szép ünnepen. És olyan is, akiknek állapota olyan súlyos, hogy nem lehet hazavinni. Nekik viszszük a karácsony örömét, éneket, aprócska karácsonyi jelképet, amit a kórházi szekrénykén kirakva ünnepi hangulatot adhat. Ez a lehetőség nem csak azoknak szép és megható, akik kapják, de bizony azoknak is igazi ünnepet teremt, akik adják.

A kis csapat, aki évről évre vállalja ezt a kis szolgálatot felejthetetlen élmény-

nyel gazdagodik, és a karácsony csodája megszületik a szívében. Mindenkit bátorítunk, hogy ha hajlandó az ünnepi előkészületek mellett még egy ilyen kis áldozathozatalra, kapcsolódjon be ebbe a lehetőségbe! Mi, a szervezők azt gondoltuk, hogy a gyerekeket azért visszük magunkkal, hogy segítsük a szülők otthoni készületeit, de azt tapasztaltuk, hogy ebből az alkalomból sok esetben a szülők sem akarnak kimaradni. S hála érte, hogy már vannak olyan volt ifjúsági hittanosaink, akik már a gyermekekkel jelennek meg ezen az alkalmon.

Karácsonyi színdarab A karácsony megmentője



Ebben az évben egy igaz történettel készült a színjátszó kör a karácsonyi előadásra. A heti egy-két próba a hideg templomban nem kis türelmet és kitartást kíván azoktól, akik vállalják a szereplést az amúgy is igen zsúfolt időszaki programok mellett.

A felnőttek és a gyerekek is felelősségteljesen, és nagy szorgalommal készültek, hogy valódi lelki élményt adhassanak azoknak a hűséges „rajongóknak”, akik vállalják az időt és

áldozatot hozva évről évre eljönnek Szenteste megnézni az előadást. Nagyon reméljük, hogy akik nézik, éppen úgy töltekeznek a történet mondanivalója által, mint azok, akik szerepelnek. A színjátszó kör minden tagja, újak, régiek, kicsik és nagyok nagyon hálásak minden testvérért, aki megtisztelti jelenlétével az előadást!

Véradás

Már évek óta számít ránk a Magyar Vöröskereszt. És idén is külön felkerestek bennünket, hogy segítsük a munkájukat, mert január környékén nagyon kevés a véradó. Tavaly ugyan nem tudtunk elegendő vérrrel hozzájárulni a készletekhez, de mégis úgy döntöttek, ha kevesebb is az „adakozó” minden csepp vér számít, hiszen életet menthet.

Idén több, mint 30-an adtak sikeresen vért! Jövőre is várunk mindenkit sok szeretettel erre az önzetlen adakozásra!

Bella Péter, és testvére (a három gyermekes anyuka) Orsi ihletet kapott ettől az alkalomtól. Az általuk készített képregény az újság végén található.



Januári filmklub Hegedűs a háztetőn

Maroknyi kis nyáj volt, aki vállalta, hogy eljön a januári programra, melyet a plébánián szerveztünk. Január még nem a természetjárás hónapja. Ilyenkor kiszámíthatatlan, hogy milyen időjárással ajándékoz meg bennünket a természet. Jó program a szánkózás, a hógolyózás, hóember-építés a szabadban, de már évek óta nem adatik meg hozzá a kedvező külső körülmény. Volt év, amikor ebben a hónapban barlangászni mentünk, mert ez a program is időjárástól független. De már minden barlangba bemásztunk, és nincs a közelben több ilyen lehetőség. Ezért találtuk ki a januári filmklubot.

A fent említett film nagyon elgondolkodtató kérdéseket vetett fel. Mi a hagyomány, kell-e, vagy felesleges? Hogyan adhatjuk át gyermekeinknek a tradícióinkat? Van-e a tradícióinkban tartalom, ami élhető, érthető? Hova jut a kereszténység, ha elveszítjük a gyökereinket, és a külsőségek már nem tartalmaznak tartalmat, és kiöntjük a fürdővízzel a gyereket is...

Boldog Béke Bál



Február a báli időszak, a farsangi mulatságok ideje. Plébániánkon 80 fővel báloztunk fiatalok, gyerekek, családok, egyedülállók. Nagyszerű tapasztalat, és öröm látni, hogy milyen szépen leomlanak a falak a generációs különbözőségeken terén. A kamasz fiatal párok együtt báloztak szüleikkel, és saját korosztályukkal felhőtlenül, feloldódva. A bál tartalmazott kabaréjeleneteket, vetélkedőt, táncokat, és vacsorát. Már hetekkel a bál előtt lehetőség volt táncórákat ven-

ni a plébánia hittantermében, és ez talán segítette azoknak is a feloldódást, akik kevésbé táncos lábúak. Ezek az alkalmakon nem csak fiatalok, de több korosztály is élt a lehetőséggel. Nagyszerű hangulat alakult ki a táncórák alatt. És a meglepetés tánc is nagy sikert aratott. Fiatal, gyönyörű lánykáink kán-kán táncát visszatapsolta a közönség. A szervezés és a terembérlés a Csodák Csodája Alapítványának köszönhető.

Gyermekfarsang

Legalább 25-30 kis óvodás gyermek látogatta meg a farsangi mulatságot szüleikkel. A gyülekező alatt kézműveskedés folyt. Papírbohócok készítése volt a legkedveltebb foglalkozás. Ezután jött a csoda. Bella Péter, a tekerőlant művésze hozta a hangszerét, és mellé egy fiatalembert, „Viktor bácsit”, aki olyan fergeteges hangulatot teremtett, amit nem fogunk elfelejteni egyhamar. Népi viseletben: gatyában, kalapban,



bőr övvel, nagy csizmával, mellényben és természetesen paripán (seprű) lovalgolva érkezett a gyerekek köreibé. Azonnal magához ragadta a kicsik figyelmét, és 2 órán keresztül el sem engedte. Énekeltek, táncoltak, játszottak, nevettek a gyerekek, talán még az őket néző, vagy velük táncoló, játszó szüleikről is megfélekedtek erre az időre, ami ennek a korosztálynak valljuk be, nem sajátossága...

A megbocsátás útja nagybőjti ráhangolódás: februári filmklub

A farsangi bál után megkezdődött a nagybőjt. Egy kis ráhangolódással segített egy újabb filmklub a bőjti idő megéléséhez. Akik együtt néztük a filmet nagyon hálásak vagyunk Rajkai Józsefnek, hogy felfedezte a filmet, és megszervezte ezt a közösségi programot. Nagy beszélgetés indult a film után a hittanteremben, és folytatódott otthon családjainkban, ismerőseink körében a témával kapcsolatban. Érdemes ilyen elgondolkodtató történetekkel komoly beszélgetéseket kezdeményezni. Mind, akik megnéztük gazdagodtunk tőle.

Hirdetés

Veni Sancte Spiritus bérmálás 2013

Lélegezz bennem,
Szentlélek Isten, hogy szentül gondolkozzam,
Te indíts engem, Szentlélek, hogy szentül cselekedjem.
Hódítsd meg szívemet, Szentlélek Isten, hogy szentül szerethessek.
Erősíts meg engem, Szentlélek Isten, hogy szentül oltalmazzak másokat.
Oltalmazz engem, Szentlélek, hogy szentségedről soha meg ne feledkezzem.

Ámen. (Szt. Ágoston)

Húsvét 3. vasárnapján, 2013. április 14-én, plébánia-összeállításunk tizenhárom fiatal és tizennégy felnőtt tagja részesül a bérmálás szentségében. A Szentlélek ajándékának szentségi pecsétjét főpásztorunk, Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, érsek úr fogja kiszolgáltatni. Imádkozzunk a szentségekre készülő fiatalokért, kérjük számukra, önmagunknak és egész hívő közösségünkre a Szentlélek megújító kegyelmét!

Fiatalok:

(A szentírási mottót a fiatalok választották bérmlási jelmondatul)

Andó Sándor Zsolt: „Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet” (Ter 1,1)

Bata Botond: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek, hisz ilyeneké a mennyek országa!” (Mt 19,14)

Bella Cecília: „Alázd meg magadat, akkor kegyelmet találsz Istennél” (Sir 3,18)

Bogdán Gábor: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el amid van ... így kincsed lesz a mennyben” (Mt 19,21)

Bokor István

Deli Zsófia: „Terveim a békére vonatkoznak ... reménységgel teli jövőt szánok nektek” (Jer 29,11)

Fábián Botond: „Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” (Fil 4,13)

Kalóczkai Eszter

Kovács Cintia: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat” (Mt 22,39)

Rajkai Krisztina: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3,9)

Rajkai Zsófia: „Ne gyűjtsetek kincset a földön...gyűjtsetek kincset a mennyben” (Mt 6,19k)

Tóth Zsuzsanna: „Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.” (1Kor 1,31)

Törék Eszter: „Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.” (Mt 10,39)

Felnőttek:

Bogács Erika

György Balázs

Hermann Márta

Ignác Imre

Kósa Béla

Kovács Fábián Zsuzsa

Lakatos Attila

Lenkey Krisztián

Mentes Balázs

Ódor Gergely

Dr. Szabó Kovács Judit

Takács László

Uthy Virág

Vyviora Anita



Mikor halok meg?

Idegen ötletből írta: Képregényapostol

Rajzolta: K@rsolya



Jn: 3,16

Vége

Hittanórák és plébániai csoportok 2012/13

Csoport	Időpont	Helyszín	Hittoktató/ Felelős
Óvodások és 1. osztály	Hétfő 18 ⁰⁰	Klubszoba (fsz.)	Hír Katalin
1.-2. osztály	Hétfő 18 ⁰⁰	Tanácsterem (I. em.)	Kovács Éva
Elsősáldozók	Hétfő 17 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Róbert atya
4-7. osztály (elsősáldozott gyermekek)	Kedd 17 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Róbert atya
8.-9. osztály (Kisifjúság)	Hétfő 17 ⁰⁰	Tanácsterem (I. em.)	Bánlaci Zoltán
Bérmálkozó fiatalok	Kedd 18 ⁴⁵	„Táborhegy” (II. em.)	Tibor atya
Felnőtt bérmálkozók	Szerda 19 ⁰⁰	Tanácsterem (I. em.)	Tibor atya
Nagyifjúság	Kedd 20 ⁰⁰	Táborhegy (II. em.)	Tibor atya
Felnőtt bibliaóra	Kedd 18 ³⁰	Klubszoba (fsz.)	Róbert atya
Szentségi felkészítés felnőtteknek	Péntek 19 ⁰⁰	Táborhegy (II. em.)	Róbert atya
Cserkészgyűlés	Péntek 17 ⁰⁰	Klubszoba (fsz.)	Márkus Richárd
Ifjúsági gitáros énekkari próba	Vasárnap 10 ¹⁵	Tanácsterem (I. em.)	ifj. Bokor István
Felnőtt kóruspróba	Péntek 18 ³⁰ - 20 ³⁰	Tanácsterem (I. em.)	Rajkainé Katalin
Imacsoprot	Hónap 2. és 4. szerda 19 ⁰⁰	Klubszoba	Lányi Enikő
Karitás gyűlés	Hónap 1. szerda 18 ³⁰	Iroda	Csulhán Erzsébet
Nyugdíjas klub	Hónap 2. csüt. 14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Tanácsterem	Boós Klára
Fiatal házások	Hétfő 19 ⁰⁰	Tanácsterem (I. em.)	Bánlaci Zoltán

Várjuk észrevételeiket és javaslatukat!

Kiadja: Angyalföldi Szent László Plébánia 1139 Bp. Béke tér 1/a. Tel.: 3-400-666

Nyomdai munkák: monobit nyomdaipari Kft. web: www.monobit.hu

Kapcsolat: 20/775-2797 (Tibor atya), 30/231-4355 (dr. Szolnoki János), 20/427-2949 (Czinege Attila)
web, e-mail, facebook: beketer.ghost.hu, bekehr@gmail.com, facebook.com/beketer.szentlaszlo

Információs lista: szentlaszlo@lists.ghost.hu

A lista honlapja: <http://lists.ghost.hu/mailman/listinfo/szentlaszlo>

VÁRUNK TÉGED IS!!!